

příčí dobrým mravům (viz Ehrenzweig 1. c., str. 624), a jedná-li tak v úmyslu, aby prvnímu kupiteli způsobil škodu, odpovídá za tuto škodu. S tohoto hlediska jest sporný případ posouditi stran druhé žalované, a ježto v té příčině dosud odvolací soud o úmyslu žalované nic nezjistil, bude mu zkoumati, zda lze zjistiti na základě dosud provedených důkazů skutkové předpoklady pro posouzení otázky, zda druhá žalovaná způsobilá žalobcům škodu úmyslně (obmyslně), a kdyby neshledal jednání nebo průvodní řízení v tom směru dostatečným, bude na něm, aby řízení náležitě doplnil.

Čís. 15960.

Obecní zaměstnanci.

I. Žalobní žádost jest neurčitá a nelze jí výhověti, domáhá-li se obecní zaměstnanec na obci, »aby byla uznána povinnou platiti mu nadále hodnostní, strážní a bytové přídavky pod exekucí«.

II. Strážní přídavek (a obdobně i příspěvek na byt), přiznaný zákonem č. 230/1922 Sb. z. a n. členům sboru stráže bezpečnosti zřízeným u státních úřadů, nebyl rozšířen na strážníky v obecních službách a může se jim ho dostat jen platným usnesením příslušné samosprávné korporace. Byl-li takovým usnesením obecnímu zaměstnanci řečený přídavek přiznán bez zřetele na jeho upotřebení ve službě, nemůže býti zaměstnanci odepřen jednostranným opatřením obce (vládního komisaře), podle něhož byl zaměstnanec obce ze stavu městské stráže bezpečnosti vyloučen a přidělen jiné službě, třebaže opatření to bylo schváleno disciplinární komisí.

(Rozh. ze dne 23. března 1937, Rv I 1664/36.)

Žalobce, inspektor městské policie v M., přidělený nejprve ohlašovacímu úřadu, později městskému pohřebnímu ústavu, se na žalované městské obci M. mimo jiné domáhal jednak zaplacení nedoplatku na služném 1.580 Kč 10 h, jednak dalšího vyplácení hodnostních, strážních a bytových přídaveků. Žalobu opíral o to, že byl postaven na roveň státní uniformované bezpečnostní stráži i v příčině uvedených přídaveků, že mu řečené přídavky činící ročně 3.320 Kč po příslušné 8% srážce byly vypláceny bez zřetele na jeho použití ve službě, jak jest výslovně vyjádřeno ve služebním dekretu ze dne 20. dubna 1925, č. 1619/15, a to až do 31. ledna 1935, kdy mu žalovaná přestala dotčené přídavky vypláceti. Soud první stolice uznal v příčině zažalované částky 1.580 Kč 10 h a dalšího vyplácení řečených přídaveků podle žaloby. Odvolací soud žalobu zamítl.

Nejvyšší soud uznal v příčině částky 1.580 Kč 10 h podle žaloby, v příčině žalobní žádosti, aby žalovaná obec byla uznána povinnou platiti žalobci nadále přídavky hodnostní, strážní a bytové pod exekucí, žalobu zamítl.

D ů v o d y:

Žalobní žádost, aby žalovaná obec byla uznána povinnou vypláceti žalobci nadále strážní, hodnostní a bytový přídavek nehledíc k jeho používání ve službě, nevyhovuje požadavku určitosti žalobního žádání (§ 226 c. ř. s.), neboť není z něho patrné, co, v jakém rozsahu, způsobu a čase má býti plněno, takže by rozsudek podle tohoto návrhu vydaný nemohl býti ani vykonatelným (§ 7 ex. ř.). Nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí č. 10487 Sb. n. s., k němuž se odkazuje, zásadu, že není určitou žalobní žádost, podle níž vydaný rozsudek nemůže býti základem exekuce. K neurčitosti žalobního návrhu jest však přihlédnouti z úřadu a soud není ani oprávněn, ani povinen, aby neurčitou žalobní žádost podle výsledku jednání sám doplnil nebo upravil (č. 9656 Sb. n. s.). Nelze tudíž již s tohoto hlediska vyhověti této části žalobního návrhu, nehledíc k tomu, že nárok na budoucí služební platy nelze přisouditi (§ 406 c. ř. s.). Co do zažalované částky 1.580 Kč 10 h není v souzené věci sporu o tom, že podle služebního dekretu ze dne 20. dubna 1925, č. 1618/24 byly nově upraveny požitky žalobcovy takto: Služební doba žalobcova započitatelná do jeho pense a do postupu byla dnem 1. ledna 1925 stanovena na 11 roků a 4 měsíce. Dále se tam praví, že se žalobce bez újmy jeho upotřebení ve službě (*»unbeschadet Ihrer Dienstverwendung«*) zařadí do VII. stupně schematu platného pro státní zaměstnance (podúředníci, sluhové) a že se *»vůbec«* naň vztahuje služební pragmatika pro státní zaměstnance se všemi doplněními a všechny zákony a nařízení, upravující služební poměr státní policie *»ve všech směrech«* (*»in allen Belangen«*). Zároveň se v řečeném dekretu vypočítávají služební požitky žalobcovy se všemi příplatky a mezi těmito zvláště strážní přídavek ročně 1.800 Kč a bytový přídavek ročně 800 Kč. Nejvyšší soud odůvodnil v četných rozhodnutích (Sb. n. s. č. 7709, 7448, 8450, v neuveřejněném rozhodnutí Rv I 1042/35 a j.), k nimž se odkazuje, zásadu, že strážní přídavek, přiznaný zákonem č. 230/1922 Sb. z. a n. členům sboru stráže bezpečnostní, zřízeným u státních úřadů, nebyl rozšířen na strážníky v obecních službách a že by se jim mohlo takového přídavku dostat jen platným usnesením příslušné samosprávné korporace. Tato zásada, vyslovená pro strážní přídavek, platí obdobně i pro příspěvek na byt, příslušící jmenovaným členům stráže bezpečnosti. Žalobcův služební poměr byl upraven svrchu dotčeným služebním dekretem, v němž bylo výslovně uvedeno, že se na žalobce nevztahuje toliko služební pragmatika pro státní zaměstnance, ale též všechny zákony a nařízení, upravující služební poměr státní policie *»ve všech směrech«*, a mezi služebními požitky žalobci náležitými byl v tomto dekretu též uveden strážní přídavek ročně 1.800 Kč a bytový přídavek ročně 800 Kč. Z uvedeného doslovu jest patrné, že městské zastupitelstvo přiznalo žalobci nejen paritu se státními zřízenci, nýbrž též paritu se členy státní stráže bezpečnosti a že tudíž žalobce nabyt nároku na zvláštní příjmy této zaměstnanecké kategorie. V rozhodnutí č. 14234 Sb. n. s., k němuž se odkazuje, byl odůvodněn právní názor, že služební poměr obecních zřízenců jest povahy sou-

kromoprávní, a platí tedy o tomto poměru zásady o soukromoprávních smlouvách, najmě zásada, že smlouva může být změněna jen srovnalou dohodou stran a nikoli jednostranně. Žalovaná obec nebyla tudíž oprávněna žalobci jednostranně odepřít příslušné přídatky, nebyl-li ovšem jejich podmínkou výkon vlastní služby strážní (exekutivní). Že se v souzené věci tak nestalo, nemůže být pochybné, ježto bylo ve služebním dekretu výslovně zdůrazněno, že se žalobci — bez újmy jeho upotřebení ve službě — zařadí do VII. stupně schematu pro státní zaměstnance a že se »vůbec« na něho vztahují vedle služební pragmatiky pro státní zaměstnance všechny zákony a nařízení, upravující služební poměr státní policie ve všech směrech, a nelze tomuto ustanovení služebního dekretu rozumět jinak, než že způsob skutečného zaměstnání žalobce obcí nemůže mít vliv na požitky mu příslušící a že měla žalobci být přiznána úplná parita se členy státní policie. Byl-li tudíž žalobce, jak zjištěno, vládním komisařem žalované obce vyloučen ze stavu městské stráže bezpečnostní a přidělen k službě ohlašovacímu úřadu po případě k pohřebnímu ústavu, t. j. k jiné službě obecní, nepozbyl tímto jednostranným opatřením nároku na přídatky služebním dekretem mu zaručené (srv. rozh. č. 7319 Sb. n. s.), nebylo-li to mezi stranami zvláště smlouveno. Nezáleží ani na tom, zda toto opatření vládního komisaře bylo schváleno disciplinární komisí, ježto disciplinární komise není povolána schvalovati takové opatření, nýbrž se toliko usnášeti na trestech a peněžité pokutě (§ 8 vládního nařízení ze dne 14. srpna 1920, č. 483 Sb. z. a n.), po případě, je-li disciplinární čin zřízencův takový, že má v zápětí vyloučení z postupu do vyšších platů, zmenšení služného, přeložení do výslužby se zmenšeným výslužným nebo propuštění ze služby, činiti obecnímu zastupitelstvu jen návrh, o kterém rozhoduje obecní zastupitelstvo (v souzené věci vládní komisař) (§ 8, odst. 2, dotč. vládního nařízení). Není však sporné a bylo i nižšími soudy zjištěno, že proti žalobci bylo sice zavedeno disciplinární řízení, že však disciplinární komise v zasedání dne 20. února 1935 osvobodila žalobce od obžaloby pro disciplinární přestupky za vinu mu kladené a že v usnesení, žalobci doručenému, mu oznámila, že se též usnesla neudělit mu ani důtku navrženou disciplinárním zástupcem. Které úvahy disciplinární komisi vedly k tomuto nálezu, není pro posouzení sporu důležité a nemá ani právního významu dodatek pojatý do osvobozujícího nálezu disciplinární komise, že uvažovala, že se žalobci vyloučením z městské stráže bezpečnostní dostalo již značné zmenšení jeho služebních příjmů. Vždyť o tom, zda byl či nebyl žalobce vyloučen z této služby, anebo zda tímto vyloučením pozbyl nároku na zvláštní strážní přídatky, nebyla vůbec disciplinární komise oprávněna rozhodovati. Dospěla-li však k osvobozujícímu nálezu — nechť se tak stalo z kterýchkoli důvodů —, bylo tím disciplinární řízení skončeno, a další opatření vládního komisaře nemá již povahu a význam disciplinárního úkonu, takže není odůvodněn závěr, že došlo k odnětí sporných přídatků v disciplinární cestě na základě pravoplatného kárného nálezu. Ježto výše zažalovaného nároku nebyla popřena, bylo rozhodnuto, jak ve výroku uvedeno.